

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Каварна, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАВАРНА в публично заседание на трети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Живко П. Г.

при участието на секретаря Йорданка Анг. Ялнъзова
като разгледа докладваното от Живко П. Г. Административно наказателно дело № 20233240200122 по описа за 2023 година

Делото е образувано по жалба на В. И. Г. ЕГН ***** живущ в гр.Каварна улица „***“,чрез адв.С. К. И.-ВАК сл.адрес гр.Варна улица „***“ № 68 срещу Заповед за задържане на лице, рег. № 2833з-48 от 17.05.2023г., издадена от В. М. Г. на длъжност "разузнавач" към РУ-Каварна с искане за нейната отмяна.

В жалбата се твърди, че Заповедта е неправилна и незаконосъобразна.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С. К. И.-ВАК , който поддържа жалбата.В пледоарията си по същество счита, че по делото са събрани категорични доказателства за незаконосъобразност на заповедта.Според процесуалния представител на жалбоподателя от представените доказателства не се установява със задържаното лице да са били извършвани каквито и да е било действия, с оглед установяване на съпричастност към извършено престъпление. Отделно от изложеното поддържа становището си, че в процесната заповед не се съдържат всички законово изискуеми реквизити, доколкото липсват както фактически, така и правни основания за издаването ѝ.

Ответната страна се явява лично В. М. Г. на длъжност "разузнавач" към РУ-Каварна, издал заповедта.Изразява становище,че лицето е задържано

във връзка с получено Определение от Районен съд гр.Добрич с което се разрешава извършването на процесуално следствени действия претърсване на три адреса обитавани от лицето В. И. Г. За времето на извършване на тези процесуално-следствени действия лицето е било задържано.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за основателна по следните съображения: От фактическа и правна страна се установява наличието на следната обстановка и приложими нормативни правила:

В. И. Г. е задържан на 17.05.2023 г., за което е издадена обжалваната Заповед, в която е посочено, че задържането му е осъществено в 08. 05 часа. Като автор на заповедта е посочен В. М. Г. на длъжност "разузнавач" към РУ-Каварна. Като основание за задържането на лицето в нея е посочено „чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР“. В мотивационната ѝ част липсват фактически основания за издаването ѝ, няма описание на факти и обстоятелства, въз основа на които би могъл да се извлече извод за приложението на така цитираната правна норма. В заповедта е отразено единствено, че се издава във вр. с ДП № 126/23 г. по описа на Първо РУ при ОД МВР-Добрич във връзка с престъпление по смисъла на чл.234в ал.1 от НК.

Към административната преписка са приложени Заповед рег.№ 28333-48/17.05.2023г.,Протокол за личен обиск на лице рег.№ 283р-7205/17.05.2023г.,Декларация за правата на задържано лице и Разписка от 17.05.2023г. за приемане и предаване на конвоирано лице.

Съобразно разпоредбата на чл.168 ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения адм. акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл.53 от ЗМВР, в границите на предоставената му съгласно чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР компетентност.

Не се оспорва компетентността на автора на обжалваната Заповед. Същият има правомощието да наложи ПАМ от този вид, тъй като е полицейски орган, който на процесната дата е осъществявал служебните си задължения на територията на РУ-Каварна. Заповедта е издадена от компетентен адм. орган, в кръга на правомощията му и в предписаната от закона форма, на валидно правно основание.

В представената по делото преписка, за която се твърди че е във връзка с обжалваната Заповед не се съдържат данни на В. И. Г. да са били предявявани обвинения при задържането му. Няма данни същият да е имал поведение, с което да е създал пречки или затруднения за разследване на противоправно деяние, посочено в преписката. Основанията за издаването на акта и доказателствата за наличието на релевантните факти, които ги установяват, следва да са посочени в самия ИАА или в преписката по неговото издаване, като адресатът на акта следва да е запознат с тях. Само това основание е достатъчно, за да се отмени процесната Заповед, като издадена в противоречие с изискванията за форма и реквизити по чл.59 ал.2 т.4 от АПК и по чл.74 ал.2 т.2 от ЗМВР. Не на последно място следва да се изтъкне обстоятелството, че освен липсата на фактически обстоятелства в Заповедта, в същата не се прави и връзка между съставянето ѝ и образуваното ДП № 126/2023 г. по описа на Първо РУ при ОД МВР-Добрич, като по този начин трудно може да бъде направена логическа връзка между обжалваната Заповед, образуваното досъдебно производство, както и деянието за което същото е образувано и лицето срещу което се води наказателното производство.

Заповедта е издадена като е посочено правно основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, според която разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочването само на нормативната разпоредба не е достатъчно, за да мотивира Заповедта. Освен това от нея следва да е видно, че по отношение на В. И. Г. към момента на задържането му и издаването на Заповедта са налице такива данни, като се посочат същите, посредством описание на престъплението, фактическата обстановка на извършването му и участието на лицето в него. По делото няма данни към 17.05.2023г. лицето да е било уличено в извършването на конкретно противоправно деяние, вкл. и като съучастник в която и да било от формите на извършване, познати по НК. В случая липсват основания дори за съмнение, че конкретно В. И. Г. е извършил престъпление. Наличието на данни за извършено престъпление не е еквивалент на изискването на чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР за наличие на данни негов извършител да е конкретно лице, а именно последното е от значение за случая.

Липсват данни по преписката В. И. Г. да е уличен в извършването на

престъпление към момента на задържането му. Няма данни, че същият не е съдействал на органите на реда или да е създал пречки за последните да осъществят правомощията си. Към преписката по издаване на ИАА липсват данни за повдигнато при задържането, а и след това обвинение по чл.234в от НК. Не са представени и доказателства за водени беседи или разпити със задържаното лице.

От съдържанието на приложените към административната преписка Протокол за личен обиск на лице рег.№ 283p-7205/17.05.2023г., Декларация за правата на задържано лице и Разписка от 17.05.2023г. за приемане и предаване на конвоирано лице не може да се извлече извод за съпричастност на В. И. Г. към образуваното ДП 126/2023 г., което да обоснове извод за законосъобразността на неговото задържане.

Освен така изложеното за липса на фактически мотиви за издаването на процесната заповед, съдът споделя константната съдебната практика цитирана и от жалбоподателя в депозираната от него жалба, че задържането по чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР е принудителна адм. мярка, която се налага с цел да се предотврати възможността лицето, за което има данни, че е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирана наказателна отговорност. В случая обаче липсват доказателства, че спрямо В. И. Г. са били налице тези предпоставки, тъй като не е обоснована от полицейския орган съпричастността му към извършеното престъпление по цитираното досъдебно производство. Нормата, посочена като правно основание в Заповедта за издаването ѝ предполага към момента на издаване на заповедта да са налице данни, които да правят предположението вероятно основателно. В случая не е ясно защо е прието, че лицето е свързано по някакъв начин с противоправното деяние по чл.234в от НК. От преписката по издаване на процесната Заповед не става ясно, че за него са налице подобни данни.

Нито ЗМВР, нито КРБ или международните правни актове, защитаващи човешките права, дават право и основание на органите на реда да задържат принудително всяко лице, което им се струва съмнително и за което не са налице проверка и събрани доказателства за участието му в престъпно деяние. Целта на разпоредбата посочена като правно основание в Заповедта, е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето,

което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. Посочената норма дава възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия по разкриването и предотвратяването на престъпления чрез задържане на заподозряното лице за 24 часа, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка. В случая, видно от доказателствата по делото, полицейските органи са установили самоличността на жалбоподателя и не са налице данни за възпрепятстване на действията им, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни процесуално-следствени мероприятия. Следователно, процесната ПАМ е наложена в нарушение на закона и при несъответствие с целта му, без да е доказана необходимостта от задържането му. /Решение № 59 от 05.01.2017г. на ВАС по адм. д. № 13359/2015 г., V о. / Това е още едно, самостоятелно основание за нейната отмяна.

В заключение, съдът намира че процесният ИАА, макар и издаден от компетентен орган, е незаконосъобразен тъй като не притежава всички необходими реквизити. От съдържанието му не става по никакъв начин ясно по каква причина и на какво основание се налага процесната мярка. Дори в последствие съставените и представени доказателства не внасят яснота и не са в състояние за заздравят този порок, който се явява и най-съществен за спора въпрос. С издаването на оспорената Заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви и фактически установявания, въз основа на които е ограничено правото на свобода на жалбоподателя – основно човешко право, защитено от Конституцията на Република България и редица международни правни актове. По този начин, издавайки процесната Заповед в този ѝ вид, с така изтъкнатите нарушения при съставянето ѝ, за В. И. Г. остават неразбираеми причините по които е бил задържан, а това е недопустимо при ограничаване на основното човешко право на свобода и свободно придвижване.

С оглед на така изложеното, съдът намира че жалбата против процесната Заповед се явява основателна, поради което следва да бъде уважена.

В пледоарията си по същество процесуалния представител на

жалбоподателя В. И. Г. е поискал присъждане на направените от него във връзка с настоящия правен спор разноски –1500/хиляда и петстотин/ лева договорен и заплатен адвокатски хонорар. Предвид изхода на делото, а именно отмяна на обжалваната Заповед, съдът намира искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя за основателно и мотивирано, поради което и на основание чл.143 ал.1 от АПК, сумата от 1500/хиляда и петстотин/ лева-заплатен адвокатски хонорар ,следва да се присъди в полза на жалбоподателя В. И. Г..

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице, рег. № 2833з-48 от 17.05.2023г., издадена от В. М. Г. на длъжност "разузнавач" към РУ-Каварна с която на основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР е разпоредено задържането за срок до 24 часа на В. И. Г. ЕГН *****, като немотивирана и незаконосъобразна.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Добрич да заплати на В. И. Г. ЕГН *****, сумата от 1500/хиляда и петстотин/ лева представляваща разноски по настоящото съдебно производство- договорен и заплатен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Районен съд гр.Каварна пред Административн съд гр.Добрич.

Препис от съдебното Решение да се връчи на страните ведно със съобщението.

Съдия при Районен съд – Каварна: _____